

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/71/2021
Identifikačné číslo spisu: 8219202303
Dátum vydania rozhodnutia: 27.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8219202303.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu W. U., trvale bytom v Z. XX, proti žalovanej EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpenej Remedium Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, mestská časť Petržalka, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, o určenie neexistencie záložného práva, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 6Csp/147/2019, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. júna 2021 sp. zn. 2CoCsp/52/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 16. júna 2021 sp. zn. 2CoCsp/52/2020 a rozsudok Okresného súdu Bardejov zo 7. septembra 2020 č. k. 6Csp/147/2019-82 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Bardejov na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou došlou Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) 14. novembra 2019 domáhal určenia, že nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území Z., zapísané v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. XXX, rodinný dom súpisné číslo XX, parc. č. CKN XX - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 1.503 m², parc. č. CKN XX - záhrady o výmere 2.726 m² (ďalej len „nehnuteľnosti“) vo výlučnom vlastníctve žalobcu, nie sú zaťažené záložným právom zriadeným zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti č. Z 1331873-14 z 24. apríla 2014 (ďalej len „zmluva o zriadení záložného práva“ alebo „zmluva o záložnom práve“), uzavretá medzi žalobcom a právnou predchodkyňou žalovanej Všeobecnou úverovou bankou, a.s. (ďalej len „banka“). V žalobe uviedol, že žalobca s bankou uzavrel zmluvu o zriadení záložného práva, ktorá bola povinnou súčasťou zmluvy o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ č. U1331873-14 (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej boli žalobcovi a jeho manželke poskytnuté finančné prostriedky v sume 48.445,50 eur. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo 1. októbra 2014. Dňa 5. decembra 2018 bola pohľadávka z úveru postúpená z banky na žalovanú. Žalovaná prostredníctvom dražobníka zaslala žalobcovi oznámenie o dražbe. Žalobca vzniesol námietku premlčania pohľadávky, ako aj záložného práva, nakoľko pôvodný ani súčasný záložný veriteľ ani po piatich rokoch od momentu, kedy tak mohli urobiť po prvýkrát, výkon záložného práva úspešne neuskutočnili.

2. Rozsudkom zo 7. septembra 2020 č. k. 6Csp/147/2019-82 súd prvej inštalácie I. určil, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom zriadeným záložnou zmluvou a II. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 % s tým, že o ich Výške rozhodne súd prvej inštalácie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá Súdny úradník. Rozsudok právne zdôvodnil ust. § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, 5 a 10, § 54 ods. 1 až 3, § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 103, § 112, § 151a, § 524 ods. 1 a 2, § 552 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež „Občiansky zákonník“ alebo len „O. z.“) a § 16 ods. 1 až 3, § 17 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“). Vecne dôvodil, že zmluva o úvere je absolútnym obchodom bez ohľadu na povahu zmluvných strán a súčasne možno považovať úverovú zmluvu aj za zmluvu spotrebiteľskú. Vzhľadom na akcesorickú povahu záložného práva je za spotrebiteľskú zmluvu potrebné považovať aj zmluvu o zriadení záložného práva. Žalobca vzniesol námietku premlčania, a to tak pri zmluve o úvere, ako aj pokiaľ ide o samotné záložné právo. V konaní nebolo sporné, že listom z 1. októbra 2014 bola vyhlásená splatnosť úveru, a teda 2. októbra 2014 začala plynúť premlčacia doba a právo sa premlčalo 2. októbra 2017. Námietka premlčania záložného práva bolo vznesená žalobcom dôvodne a okamihom jej vznesenia došlo k zániku nároku veriteľa (žalovanej) na jeho súdnu vymáhateľnosť. Premlčaniu podlieha aj záložné právo. K námietke žalovanej, že listom na čl. 46 spisu došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby, súd prvej inštalácie uviedol, že predmetný list nemožno považovať za riadne uplatnenie práva na uspokojenie pohľadávky zo zálohu, keďže nepreukazuje skutočnosť, že by sa s riadnym výkonom záložného práva začalo. Záložné právo po vznesení námietky premlčania zostáva v podobe naturálnej obligácie, jeho ďalšia existencia nemá žiaden zmysel, pretože je nerealizovateľné, preto sa možno úspešne domáhať určenia, že záložné právo k zálohu neexistuje. Záložné právo v podobe naturálnej obligácie, ktoré je nevykonateľné nemôže slúžiť potrebám praktického života. Na základe uvedeného súd prvej inštalácie považoval žalobu za dôvodnú. Rozhodnutie o trovách konania bolo odôvodnené právne ust. § 255 a § 262 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších zákonov (ďalej tiež len „C. s. p.“) a vecne úspechom žalobcu v konaní v plnom rozsahu.

3. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Prešove (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštalácie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom zo 16. júna 2021 sp. zn. 2CoCsp/52/2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inštalácie podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdil a stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštalácie odôvodnil jeho vecnou správnosťou s tým, že s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštalácie sa plne stotožnil a odkázal na ne. Ak Občiansky zákonník v ustanovení § 100 ods. 1 veta tretia umožňuje dlžníkovi dovolať sa premlčania, je nepochybné, že týmto dlžníkom nemusí byť len obligačný dlžník, ale aj záložný dlžník. Žalobca postavenie záložného dlžníka získal uzatvorením zmluvy o zriadení záložného práva s právnou predchodkyňou žalovanej (bankou). Bol teda oprávnený vzniesť námietku premlčania nielen vo vzťahu k záložnému právu, ale aj vo vzťahu k pohľadávke zabezpečenej záložným právom. Žalobca námietku premlčania vo vzťahu k pohľadávke zabezpečenej záložným právom bez akýchkoľvek pochybností vzniesol. Záložné právo sa premlčuje vo všeobecnej premlčacej dobe, ktorá plynie odo dňa, kedy sa záložné právo mohlo prvýkrát vykonať. Záložné právo sa však nikdy nepremľčí skôr, než ním zabezpečená pohľadávka. Uplynutím premlčacej doby sa záložné právo stáva premlčaným. Výkon záložného práva začína záložný veriteľ právnym úkonom (oznámením o začatí výkonu záložného práva). Je to právny úkon obligatórne písomný a adresovaný. Obsahom tohto právneho úkonu je voľba niektorého z prípustných spôsobov výkonu záložného práva (zo strany záložného veriteľa). V danej veci k zosplateniu úveru došlo dňa 1. októbra 2014, v dôsledku čoho pohľadávka z úveru zabezpečená záložným právom sa stala splatnou a od nasledujúceho dňa začala plynúť nielen premlčacia doba pohľadávky z úveru, ale aj premlčacia doba záložného práva. Premlčanie pohľadávky z úveru následne nastalo 2. októbra 2017. Premlčanie výkonu záložného práva bolo žalobcom uplatnené v procese výkonu dobrovoľnej dražby. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštalácie, že list banky z mája 2015 (oznámenie o začatí realizácie záložného práva) nemožno považovať za riadne uplatnenie práva na uspokojenie pohľadávky zo zálohu, keďže nepreukazuje skutočnosť, že by sa s riadnym

výkonom záložného práva začalo. Podľa obsahu išlo o oznámenie o dlhu s tým, že ho bolo potrebné uhradiť do 30 dní od doručenia oznámenia. Ak námietka premlčania vznesená zo strany žalobcu neumožňuje priznať žalovanej pohľadávku z úverovej zmluvy, je nemysliteľné a odporujúce základným zásadám logiky, uspokojiť tú istú pohľadávku formou realizácie výkonu záložného práva. Ak sa žalobca ako záložný dlžník dôvodne dovolal premlčania, žalovaná v postavení záložného veriteľa sa nemôže domôcť predaja alebo iného speňaženia zálohu a záložné právo nemôže byť naďalej spôsobilým právnym prostriedkom na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania bolo odôvodnené právne ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p., vecne tak, že žalovaná nebola v odvolacom konaní úspešná, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalobcovi preukázateľné trovy odvolacieho konania nevznikli.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Dovolanie odôvodnila ust. § 420 písm. f/ C. s. p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Navrhla zrušenie rozsudkov nižších súdov a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalovaná už rozsudok súdu prvej inštancie pokladala za neúplný a nepreskúmateľný, nakoľko neposkytoval odpoveď, kedy došlo k premlčaniu záložného práva, hoci na premlčaní záložného práva založil súd svoje rozhodnutie. Pokiaľ sa súd prvej inštancie nestotožnil s názorom žalovanej, že k začatiu výkonu záložného práva došlo práve dorúčením oznámenia o začatí výkonu záložného práva, neposkytol žiadnu odpoveď a zdôvodnenie, ktorý moment, resp. úkon, považuje za začatie výkonu záložného práva. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je možné zistiť, akými právnymi úvahami sa pri rozhodovaní súd riadil. Napriek podanému odvolaniu, v ktorom žalovaná namietala neúplné a nepreskúmateľné rozhodnutie súdu prvej inštancie, odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s neúplnosťou tohto rozhodnutia. Odvolací súd navyše uviedol právny záver priamo odporujúci zákonu a žalovanej nie je známy dôvod vyhovenia žalobe pre premlčanie. Zároveň podotkla, že závery odvolacieho súdu si vzájomne odporujú. Poukázala na ust. § 112 a § 151j ods. 2 Občianskeho zákonníka. Je zrejme, že odvolací súd nerozlišoval medzi premlčaním pohľadávky z úveru a premlčaním záložného práva a to bez akéhokoľvek odôvodnenia. Odvolací súd uviedol, že začatie výkonu záložného práva nemá vo vzťahu k premlčaniu záložného práva žiaden význam, pričom záložné právo sa premlčí súčasne so zabezpečenou pohľadávkou bez ohľadu na štádium výkonu záložného práva. Ďalej odvolací súd uviedol, že výkon záložného práva sa začína oznámením o začatí výkonu záložného práva a súčasne uviedol, že výkon záložného práva sa začína až uzavretím zmluvy záložného veriteľa s dražobníkom, keď sa stotožnil s týmto právnym posúdením súdu prvej inštancie. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je výlučne vo všeobecnej rovine, keď odvolací súd zhrnul dokazovanie, právne posúdenie, teóriu o záložnom práve a premlčaní, avšak bez konkretizácie a individualizácie tohto prípadu. Pokiaľ ide o plynutie premlčacej doby, odvolací súd v tejto otázke zaujal odporujúce si závery a to aj vo vzťahu k oznámeniu o začatí realizácie záložného práva. Poukázala v tomto smere na bod 20 odôvodnenia rozsudku. Dovolateľka navrhla odložiť právoplatnosť rozsudku odvolacieho súdu s odôvodnením, že riadne uspokojenie pohľadávky výkonom záložného práva je ohrozené, pretože dôjde k výmazu záložného práva.

5. Žalobca dovolací návrh nepodal.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 C. s. p.), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je prípustné a tiež dôvodné.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomuktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

8. Podľa § 420 C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, a/alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Žalovaná vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalovanej, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017 a 8 Cdo 85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom Súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

12. Žalovaná dovolaním namietala, že odvolací súd napriek jej námietkam voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie a jeho arbitrárnosti tieto nedostatky neodstránil. Nie je jej zrejmé, ako súdy dospeli k záveru o dôvodnosti žaloby s poukazom na premĺčanie pohľadávky a záložného práva, pričom konštatovaný záver bez bližšieho zdôvodnenia priamo odporuje zákonu.

13. V zmysle zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu (R 2/2016) prijatého ešte za skoršej právnej úpravy občianskeho súdneho konania „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016) a výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska - pokiaľ ide o jeho druhú vetu, hovoriacu o nedostatku dôvodov rozhodnutia ako o postupe súdu odnímajúcim účastníkom konania možnosť konať pred súdom - nedotkli, preto ho v tomto smere (pokiaľ ide o jeho druhú vetu) treba považovať naďalej za aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/ 2017, 8 Cdo 49/2017).

14. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 C. s. p.); odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v

konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vypridať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C. s. p.).

15. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku náležite nevysporiadal s argumentáciou žalovanej uvádzanou už v konaní pred súdom prvej inštancie a zopakovanou v odvolacom konaní, ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď. Išlo predovšetkým o argumentáciu, v rámci ktorej žalovaná poukázala na nezrozumiteľnosť zamietnutia žaloby pre premlčanie s poukazom i na ustanovenie § 151j ods. 2 a § 151md Občianskeho zákonníka (pozn. taxatívny výpočet spôsobov zániku záložného práva nepochybne neobsahujúci ako dôvod premlčanie), nezrozumiteľnosť ohľadom záveru o uplynutí premlčacej doby pri záložnom práve, keď súd prvej inštancie vôbec neuviedol, kedy k premlčaniu záložného práva malo dôjsť (zaoberal sa výslovne len premlčaním pohľadávka) a odvolací súd hoci sa k uvedenému čiastočne vyjadril, treba dať za pravdu žalovanej, že protichodne vyznievajú úvahy odvolacieho súdu ohľadom začatia výkonu záložného práva (čo má samozrejme súvis s plynutím premlčacej doby). Nižšie súdy vôbec neskúmali namietanú oprávnenosť žaloby z pohľadu žalovanou namietanej argumentácie, ktorá síce nespochybňovala vznik záložného práva, ale jeho zánik (tu bolo potrebné vypridať sa s relevantnou právnou úpravou, t. j. najmä § 151md v spojení s § 151j ods. 2 Občianskeho zákonníka), najmä nevysvetlili rozdiel medzi preklúziou a premlčaním záložného práva.

16. Keďže odvolací súd ako aj súd prvej inštancie neskúmali vec z právne významných hľadísk, porušili základné právo žalovanej na spravodlivý Súdny proces, čím došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p.

17. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa pritom do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241 /2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015) a na tom zotrúva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (2 Cdo 5/2018, 3 Cdo 146/2018, 8 Cdo 70/2017). Dovolací súd preto v tomto prípade neposudzoval dovolanie z hľadiska opodstatnenosti argumentácie majúcej väzbu na riešenie právnych otázok.

18. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 C. s. p.). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (dôvod vedúci k zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu, viedol k zrušeniu i rozhodnutia súdu prvej inštancie), lebo nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 449 ods. 1, 2 v spojení s § 450 C. s. p.).

19. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.).

20. V zmysle § 444 ods. 2 C. s. p. ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre odloženie právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 2 C. s. p. a v súlade s ustálenou predchádzajúcou praxou o tom nevydal samostatné

rozhodnutie.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.